

Lekció: 2Sám 19,1-9a; Textus: 2Kor 1,4

Kedves Testvéreim!

Bibliaolvasó kalauzunk mai napra rendelt Igéje szól akkor is, ha nem mondunk hozzá mást. Szól nekünk, mint Gyülekezetnek az elmúlt hét eseményei miatt. Szól neked és nekem, mint egyénnek a közösségben, akik a gyásszal és a halállal szembesülünk egy-egy ravatal mellett megállva, gyászolókat fogadva a gyülekezet közösségében. **Az Ige megszólal a tragédiában.** Hatása pedig azért ilyen nagy, mert az igazán sötét helyzetekben kezdjük el igazán értékelni a világosság hatását. Ilyen helyzet ez a mai is. **Történetünkben egy rendkívül terhelt kapcsolatról olvashatunk.** Ennek már csak a végkicsengése a mai szakasz. Minden ott kezdődik, hogy **Dávid Izrael királya** lesz. Mindene megvan, amit egy király akarhat. Hatalom, hadsereg, vagyon és még Isten jelenléte is. Azonban, bár közvetve nem ide kapcsolódik a Betsabé történet, mégis tragikus események sora indul ki belőle. A királynak van egy fia, név szerint Absolon, aki 3. gyermeke és önkényes igazságszolgáltatásba kezd, amikor testvére megerőszakolja saját húgát. A testvérgyilkosság után Absolon elmegy messze az apjától és a kapcsolatban törés keletkezik. Végül Dávidot meggyőzi Jóáb, a hadseregparancsnoka, hogy fogadja vissza az elment fiút. Dávid ezt nagy kegyesen meg is teszi, de személyesen nem üdvözli a gyermekét.

Később Absolon a sértődés miatt lázadást szít apja ellen és a trónra tör, de a végső csatában csapdába esik és pont Jóáb az, aki végez vele. Dávid pedig ekkor kapja meg a halálhírt, melyet örömhírként, evangéliumként visz a hírnök. Meghalt Absolon. **Terhelt kapcsolat volt ez.** Amin több ponton is lehetett volna változtatni, de mégsem történt meg. **Dávid** csökönyös, konok volt. **Absolon** sértődött és lelkileg sérült gyermek. **Jóáb** pedig a saját önző érdekeit tartotta szem előtt. A történetnek csak a kivonatát mondtam el, de olvastuk az elmúlt hetekben, és ha hazamegyünk, a csendes délutáni órákban újra végiggondolhatjuk, hogy hány és hány helyen lehetett volna ezt a tragédiát megelőzni. „Absolon, Absolon. Bárcsak én haltam volna meg helyetted!” Fájdalmas kiáltás ez egy apától, aki azt a fiát gyászolja, aki a legtöbbet ártotta neki. Bizony, hajlamosak vagyunk azt hinni, hogy csak azoknak az emlékét gyászoljuk, akikkel harmonikus és jó volt a kapcsolatunk. Pedig a gyakorlat mást mutat. Pont a be nem fejezett, el nem rendezett kapcsolatokat a legnehezebb elhordozni. **Óhatatlanul is elő kell jönnie a kérdésnek. Miért élünk még?** Egy kimutatás járta be az internetet az elmúlt napokban. A magyarok több mint a felét nem érdekli a halál utáni léte. Nem érdekli az életének az értelme. Tökéletesen megelégszik a mindennapok terheivel és nem foglalkozik a súlyos nehéz, megválaszolatlan kérdésekkel, mint például az élet végessége. De ha megtörténik a baj, akkor nem tud vele mi kezdeni. **Miért élünk még?** Visszatér ez a kérdés újra és újra, ha megállunk egy ravatal mellett. **Miért ő és miért nem mi?**

Rengeteg választ lehetne erre mondani a Biblia alapján is. De ma egyetlen egyet szeretnék a szívetekre helyezni: **Hogy a terhelt, megromlott kapcsolatainkat felülbíráljuk és megmentsük.** Hány és hány kapcsolatunk van, ami még élő embereket érint, de már meghalt kapcsolatként látjuk. Testvércapcsolatok, barátságok, házasságok, rokon kötélek. Igazságtalanságok, árulások, megcsalások, hazugságok miatt halottnak tekintjük a másikat, semmibe vesszük. Miközben él és én magam is élek. Dávid is így tekintett Absolonra és nem fogadta vissza teljesen nyíltan. A vége pedig ez lett: *Fiam, Absolon, bárcsak én haltam volna meg helyetted.* **Szembesül a keményszívűségével és a helyrehozhatatlan hibájával.** Legyen ez **felkiáltójel** számunkra is a saját életünkre nézve. Vizsgáljuk meg az életünket és kérjük a pünkösti Lélek erejét, hogy leheljen életet a mi meghalt kapcsolatainkba. **A másik része az Igének** Jóáb és a 2. Korinthusi levélnek a kapcsolata a ma élő ember számára. Az, hogy a ma élő magyar ember nem foglalkozik az élete értelmével, azt is jelenti, hogy tabu témává teszi a halált. Ezt a mai embernek kell csak magyarázni. A régiek még bölcsőbbek voltak nálunk. A halál az élet mindennapi része volt. A háztáján előforduló állatok levágásával kezdve a közös falusi temetésekig. Az emberek nem kórházakban, hanem a saját otthonukban köszönhettek el a fontos személyektől. A fiatal és az idős egyaránt szembesült a saját végességével. Ezt pedig a helyén tudta kezelni. A ma embere azonban betakarja a szemét és bedugja a fülét, ha a halálról van szó.

Pedig az élet egyik legnagyobb feladata gyászolni és a gyászt hordozni. **Tanuljunk ma erről egy kicsit, hogy a saját környezetünkben még hasznosabbak tudjunk lenni.** Iskolában szoktam feltenni a kérdést a gyász folyamatát tanulva, hogy mondják el, mi az, amit egy gyászoló embernek tudunk mi mondani, keresztyénként. Szinte egyhangúan mondták: El kell fogadni! Igazuk volt. Igaza van annak is, aki így vigasztal mostanában. De ez a négy lépésből az utolsó. Az elfogadás állapota. De ezt megelőzi három kikerülhetetlen lépés, amiben ugyanúgy, hanem jobban ott kell állnunk. Erről nagy szakirodalom állhat rendelkezésünkre, ha valaki jobban érdeklődne, annak szívesen tudok segíteni. De most csak dióhéjban mondom el. **Az első szakasz a tagadás állapota.** Ahogyan Dávid is teszi. Nem lehet – Nem igaz – Lehetetlen. Ez a sokkos állapot 1 napig is eltarthat. A feladatunk ilyenkor ott lenni és csendben jelen lenni. Ennél többet nem tehetünk. A második állomás **a düh és harag vádló időszaka.** A hibások felkeresése és gyanúsítása. Pár napos időszak ez, amikor külső személyek munkatársak, orvosok és maga az elhunyt is hibás lesz Isten és a gyászoló mellett. Fontos ilyenkor a hallgatói jelenlét. Engedjük elmondani akár 3-4-szer ugyanazt. Ezután az **alku ideje jön.** A fontos kérdések ideje. Kérdést tesz fel a gyászoló és mellette lévő társ is. A jó kérdést kell ilyenkor megtalálni a feldolgozáshoz, de ez csak akkor működik, ha a másakra figyelünk. Hetekig tartó folyamat ez. Szintén aktív jelenléttel. **Majd jön az elfogadás,** amit már sokszor emlegettünk.

Lelkigondozói, lélekmentő lépésként itt beszélhetünk először szabadon a feltámadás adta lehetőségéről és a Jézus Krisztus adta váltságról. Elsőre ez fura lehet, de előtte ezzel csak ártanánk. Gondoljunk csak az **Emmausi tanítványok** történetére. Jézus sétál a gyászoló tanítványokkal, anélkül, hogy tudnák ki tart velük. Majd a végén teszi meg csak a vallásos jeleket, ami által felismerik Őt. Merjünk tanulni a Mestertől. Véletlenül se legyünk olyanok, **mint Jóáb** Dávid parancsnoka. Aki sürgeti a királyt, hogy mihamarabb vetkőzzön le a gyászt és legyen győztes király, hiszen legyőzték az ellenséget. Jóáb szintén nagyon mai. Önmegvalósító ember eszményképe, aki csak a saját orráig lát. Először ki akarta békíteni Dávidot a fiával, mert azt diktálta az érdeke. Majd ő öli meg Absolont, pedig megkímélhette volna. Végül pedig a halála is úgy éri el, hogy Dávid törvényes utóda, Salamon ellen egy ellenkirályt pártol. Mielőtt tovább ragoznám, lezárom ennyivel: **csak magát látta minden helyzetben.** Azonban Kedves Testvéreim a gyász pont nem erről szól. A gyászban segíteni valakit, annyit tesz, hogy magamat alárendelem a másik emberért. Ez a vigasztalás, amiről Pál is beszél. Ez az erőn felüli megpróbáltatás, amit egy gyászoló ember mellett végig kell csinálnunk. De mit mond az apostol? Erre csak az képes, aki már megértette, hogy Isten is így vigasztalt minket. Életünk tragédiáját, a saját halálunkat és elmúlásunkat. Azt, hogy már életünkben is mérgezzük saját magunkat és a környezetünket.

Megvigasztalt minket az Isten Jézusban, aki megüresítette magát és szolgai formát öltött és emberré lett, átérezve a gyászt, a fájdalmakat és a halált. De fel is támadt, hogy a vigasztalás tökéletes lehessen a feltámadással.

- Ha megtapasztaltad Isten vigasztalását már, indulj és lépj közel a másikhöz.
- Ha megtapasztaltad azt, hogy valaki megvigasztalt, amikor szomorú voltál, akkor menj és cselekedj annak a mintájára.
- Menj, ha kell hallgatással, sírással, egy néma öleléssel, pár jó kérdéssel és a feltámadásba vetett hiteddel.
- Menj! Hiszen Isten rajtad keresztül akar mások számára is vigasztalást nyújtani!

Ámen!